

ΔΙΑΘΗΚΑΙ

ΤΩΝ

ΑΕΙΜΝΗΣΤΩΝ ΕΥΕΡΓΕΤΩΝ

ΤΩΝ

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑΙ

ΥΠΟ ΤΗΣ ΕΦΟΡΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
ΕΠΙ ΤΩΝ ΕΛΕΩΝ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ

ΑΘΗΝΗΣΙΝ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΠΕΡΡΗ

1887

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἐκδίδοντες τὰς διαθήκας τῶν ἀειμνήστων εὐεργετῶν τῶν Ἰωαννίνων, τῆς ἀπανταχοῦ τηλαυγοῦς ταύτης κεφαλῆς τῆς Ἠπείρου, νομίζομεν ὅτι ἐπιτελοῦμεν καθῆκον οὐ μόνον πρὸς τὴν ἱερὰν αὐτῶν μνήμην, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν πατρίδα, ἥτις δέον νὰ γινώσκη αἰωνίως τὰ ὀνόματα καὶ τὰς ἀγαθοεργίας τῶν τιμαλφεστάτων τέκνων της. Ἡ ἱστορία ἡμῶν ἀπὸ πολλῶν ἤδη γενεῶν δὲν ἔχει ὁμολογουμένως νὰ ἐπιδείξῃ εὐγενεστέρους καὶ καρπιμωτέρους ἀγῶνας ἢ τοὺς φιλοτίμους μόχθους τῶν πατέρων ἐκείνων, οἵτινες ἐμπεφορημένοι ἐνθέου ἔρωτος πρὸς τὴν γενέθλιον αὐτῶν ἐστίαν καὶ ἐκ παιδικῆς ἡλικίας ἐν ξένη γῆ κατατρυχόμενοι ἠδυνήθησαν νὰ συγκομίσωσιν ἐντίμους καρποὺς ἵνα παραδώσωσιν ἡμῖν αὐτοὺς ὡς ἐφόδια πρὸς τὴν χριστιανικὴν καὶ τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν σωτηρίαν. Ἐστω ἀθάνατος καὶ εὐλογημένη ἡ σεπτὴ μνήμη τῶν φιλοστόργων τούτων γονέων, εἰς τὴν ἀρετὴν τῶν ὁποίων ὀφείλομεν τὸ φῶς τῆς γνώσεως καὶ τὴν παρηγορίαν, τὸν σπόρον τοῦ εὐγενοῦς ἀνθρωπισμοῦ καὶ τῶν χρηστῶν ἐλπίδων ἐν τῷ μέλλοντι!

Δημοσιεύομεν ὧδε τὰς ἱερὰς αὐτῶν ἐντολάς χωρὶς νὰ ἀναγράψωμεν ἄλλο τι περὶ τοῦ βίου των, διότι τίς ἀγνοεῖ, ὅτι οἱ πλείστοι τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων ἔζησαν ἀφανῶς καὶ ἐν χριστιανικῇ ταπεινοφροσύνῃ ἵνα ἀποθάνωσιν ὡς στρατιῶται τοῦ Χριστοῦ καὶ ὡς ἄφωνοι μάρτυρες τοῦ κηρύγματός Του; Ἐπειτα τίς ἡ χρεῖα λόγων καὶ ἱστορικῶν ἀπομνημονευμάτων εἰς τοὺς εὐεργέτας τούτους, ὧν ἡ μὲν ζωὴ ὑπῆρξεν ἐμπράκτως τε καὶ κατὰ διάνοιαν διηνεκῆς καὶ ἐνθερμος ἀφοσίωσις εἰς τὴν πατρίδα, ὁ δὲ θάνατος ἐφάνη ὡς λαμπρὰ ἀποκάλυψις ψυχικῶν προτερημάτων ἀξίων αἰωνίας λατρείας καὶ μακαριότητος; Αἱ διαθήκαι αὐτῶν εἶνε ἀληθῶς τὸ καθαρῶτατον κάτοπτρον τοῦ βίου των καὶ τὸ εὐγλωττότατον ἐγκώμιον τῆς ἀρετῆς των. Μία καὶ ἡ αὐτὴ ψυχὴ διαπνέει αὐτὰς ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, ἡ πνοὴ τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγάπης, τοῦ θερμοῦ ζήλου πρὸς τὰ καλὰ καὶ τῆς πατρικῆς φιλοστοργίας. Οὐδὲν ἀναγράφεται ἐν αὐταῖς περὶ τῶν ἀνεκδιηγῆτων

πικριῶν καὶ ταλαιπωριῶν, δι' ὧν οἱ εὐσεβεῖς ἐκεῖνοι πατέρες ἠδηνήθησαν νὰ συλλέξωσι τοσοῦτους καρπούς ἵνα θρέψωσι καὶ ἐξευγενίσωσι τὰ τέκνα τῆς πατρίδος, ἵνα σώσωσι τὰ ὄρφανὰ καὶ τοὺς πτωχοὺς ἀπὸ τῆς δυστυχίας καὶ ἵνα χορηγήσωσι τὰ πρὸς νοσηλείαν καὶ θεραπείαν τῶν ἀσθενούντων. Πάντες ὑπέστησαν μαρτυρικῶς τὰ δεινὰ τῆς ἐξορίας, κατεπάλαισαν τὴν πενίαν καὶ τὴν ἄλλην κακοδαιμονίαν χωρὶς νὰ ρήξωσιν ποτε φωνὴν ἐπιδείξεως ἢ ἀγανακτήσεως καὶ κατεφρόνησαν μαρτυρικῶς τῶν κινδύνων μόνον ἵνα ἀνακουφίσωσιν ἡμᾶς ἀπὸ τῶν κακώσεων σκληρᾶς τύχης καὶ ἀπὸ τοῦ βάρους μακραίωνος ὀρφανίας. Εἶνε ἀληθές, ὅτι ἄλλαι πόλεις καὶ ἄλλοι λαοὶ ἔχουσι νὰ ἐπιδείξωσι πλουσιωτέρους εὐεργέτας, ἔργα καὶ ἰδρύματα αὐτῶν μεγαλοπρεπέστερα, καρπούς πολὺ δαψιλεστέρους καὶ γονιμωτέρους ἴσως, ἀλλ' ἡ αἰωνία ὑπεροχὴ τῶν ἀειμνήστων ἡμῶν πατέρων ἔγκειται ὁμολογουμένως ἐν τῇ βαθύτητι τῆς ἀγνῆς προαιρέσεως καὶ τοῦ φρονήματος, ἐν τῇ θαυμαστῇ καρτερίᾳ τῶν πόνων καὶ τῶν κακοπαθειῶν καὶ ἐν τῇ ἐνθουσιώδει πίστει εἰς τὴν ἀγιότητα τοῦ σκοποῦ. Διὰ τοῦτο αἱ διαθήκαι αὐτῶν δὲν εἶνε μόνον τεκμήρια τῆς ψυχικῆς εὐγενείας καὶ καλοκάγαθίας των, ἐφ' αἷς ὀφείλομεν αὐτοῖς αἰωνίαν εὐγνωμοσύνην, ἀλλὰ καὶ μνημεῖα μαρτυροῦντα τὴν ἀπαράμιλλον ἐγκράτειαν αὐτῶν καὶ αὐταπάρνησιν. Εἶθε νὰ χρησιμεύσωσιν αὐταὶ εἰς πᾶσαν γενεὰν ὡς κέντρα καὶ παραδείγματα πατρικῶν ἀρετῶν, δι' ὧν μόνον εἶνε ἐφικτὰ τὰ ἀγαθὰ τῆς εὐημερίας καὶ τοῦ ὑγιοῦς πολιτισμοῦ.

Αἱ διαθήκαι αὐταὶ ἐκδίδονται ἀκριβῶς ὡς εὐρέθησαν συντεταγμέναι ἄνευ γραμματικῶν διορθώσεων. Ὑπάρχουσι δὲ καὶ ἄλλα ἀρχαῖα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐλέη κληροδοτηθέντα εἰς τὴν πόλιν τῶν Ἰωαννιτῶν εἴτε διὰ διαθηκῶν, αἵτινες ἀπώλοντο, εἴτε ἄνευ τοιοούτων. Παρελείφθη μόνον ἐνταῦθα ἡ διαθήκη τῶν κορυφαίων τῆς Ἡπείρου εὐεργετῶν, τῶν ἀοιδίμων ἀδελφῶν Ζωσιμᾶ, διότι αὕτη ὑπάρχει πρὸ πολλοῦ ἤδη ἐκδεδομένη ἐν ἰδίῳ τεύχει ἑλληνιστῆ καὶ ῥωσιστῆ!

XX

ΔΙΑΘΗΚΗ

ΠΕΤΡΟΥ ΒΟΡΕΛΗ

(Ἀντίγραφον ἐξ ἀντιγράφου ἐπισήμου).

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

Ἀκούων καθ' ἐκάστην τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου λέγοντος « Γρηγορεῖται καὶ προσεύχεσθαι ὅτι οὐκ οἴδετε τὴν ὥραν, μηδὲ τὴν ἡμέραν εἰς τὴν ὁποίαν ὁ θάνατος ἔρχεται » οὕτω καὶ ὁ ὑποφαινόμενος δοῦλος τοῦ Θεοῦ Πέτρος Θεοδώρου Βουρέλης σώας ἔχων τὰς φρένας καὶ τὸν νοῦν μου ὑγιᾶ καὶ ἀνεπιθόλωτον ποιῶ τὴν παροῦσάν μου αὐτοπροαίρετον καὶ ἀπαραβίαστον διαθήκην μου, καὶ πρῶτον συγχωρῶ ὅλους τοὺς ἀδελφούς μου χριστιανούς καὶ ὅσους μὲ ἐψύχραναν λόγῳ καὶ ἔργῳ, καὶ ζητῶ καὶ παρ' αὐτῶν αὐτὴν ταύτην τὴν συγχώρησιν, δεύτερον διαττάτω τὰ τῆς περιουσίας μου διὰ νὰ ἐκτελεσθῶσι κατὰ γράμμα μετὰ τὴν ἀποβίωσίν μου. Ἐπειδὴ καὶ ὁ Κύριος δὲν μοὶ ἔδωκε τέκνον, διὰ τοῦτο μετὰ τὴν ἀποβίωσίν μου ἀποκαθιστῶ ἐπιτρόπους πληρεξουσίου εἰς τὴν περιουσίαν μου κινήτην τε καὶ ἀκίνητον διὰ νὰ παρασταθοῦν καὶ νὰ συνάξουν ὅλην τὴν περιουσίαν μου τόσον χρήματα μετρητά, πρᾶγμα τοῦ ἐμπορίου μου, ὁμολογῶ ὅσα μοῦ χτεωστοῦν ὁ κόσμος καὶ ἐξ αὐτῶν νὰ καταθέσουν εἰς τὴν κάσαν τῶν ἐλεῶν λίρας ὀθωμανικᾶς χιλίας ἀριθ. 1000, αἱ ὁποῖαι νὰ σταθοῦν ἔτη πέντε ἀφοῦ ὁ τόκος γείνη κεφάλαιον τότε οἱ τόκοι αὐτῶν νὰ χρησιμεύουν εἰς ὑπανδρείας πτωχῶν κορασίων

τῆς πόλεώς μας· νὰ δώσουν πρὸς τούτοις εἰς τὴν μητέρα μου Ἑλένην λίρας ὀθωμανικὰς ἀριθ. 60 ἕνεκα τοῦ συγχωρεῖν με, ἐπειδὴ καὶ ἔχει διὰ τὴν ζωοτροφίαν τῆς, ὁμοίως καὶ τῆς ἀδελφῆς μου Σούλας λίρας ὀθωμανικὰς ἀριθ. 130 ἕνεκα τοῦ συγχωρεῖν με, ὁμοίως καὶ τῆς ἀδελφῆς μου Νούλας λίρας ὀθωμανικὰς 60, ὁμοίως καὶ τῆς ἀδελφῆς μου Βασιλικῆς λίρας ὀθωμανικὰς ἀριθ. 60 ἕνεκα τοῦ συγχωρεῖν με, ὁμοίως καὶ τῆς ἀδελφῆς μου Εὐφροσύνης λίρας ὀθωμαν. ἀριθ. 60 ἕνεκα τοῦ συγχωρεῖν με, ὁμοίως καὶ εἰς τοὺς τέσσαρας ἀνεψιούς μου υἱούς ἀδελφοῦ μου Χριστοδούλου ἀνά λίρας ὀθωμανικὰς ἀριθ. 50 ἕνεκα τοῦ συγχωρεῖν με, εἰς δὲ τὴν λοιπὴν ἅπασαν περιουσίαν μου κινήτην καὶ ἀκίνητον ἀφίνω τελείαν κληρονόμον μου τὴν σύζυγόν μου Μαρίνην, ἣ ὁποία θέλει ἐκτελέσει τὰ πάντα συμφώνως μὲ τὴν γνώμην τῶν κυρίων ἐπιτρόπων μου καθὼς καὶ τὰ μνημόσυνά μου ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς ταφῆς μου ἄχρι τῆς ἀνακομιδῆς μου ὡς τὸ εἶναί μου καὶ ὡς ἡ τάξις τῆς πόλεώς μας τὸ ἀπαιτεῖ· ὅσον ὅμως ζῆ ἢ ῥηθεῖσα σύζυγός μου νὰ τὰ ἔχη ὑπὸ τὴν κατοχὴν τῆς, ἂν ὅμως φυλάξῃ παντελεῖ γηρείαν, εἰ δὲ καὶ θελήσῃ νὰ ὑπανδρευθῆ, τότε ἔχει νὰ λαμβάνῃ μόνον τὸ προικεῖόν τῆς καὶ ὄχι περισσότερον· καὶ τότε οἱ κύριοι ἐπίτροποί μου νὰ πωλήσουν καὶ συνάξουν ὅλα τὰ γρήματα καὶ νὰ τὰ καταθέσουν εἰς τὰ κοινὰ ἐλέη, εἰδὲ καὶ φυλάξῃ παντελεῖ γηρείαν ὅσον ζῆ νὰ τὰ ἔχη ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῆς, μετὰ δὲ τὸν θάνατόν τῆς νὰ μείνουν ὅλα εἰς τὰ κοινὰ ἐλέη καὶ κατ' ἔτος νὰ γίνηται ἀπὸ μία λειτουργία εἰς μνημόσυνον τῶν ἀμαρτωλῶν μας ψυχῶν. Ἐπιτρόπους μου ὡς ἀνωτέρω διορίζω τοὺς κυρίους Γεώργιον Ζώτου καὶ Νικόλαον Δημητρίου Κίγκον. Αὕτη εἶνε ἡ αὐτοπροαίρετος καὶ ἀπαραβίαστος διαθήκη μου καὶ θέλησίς μου, ὅστις τῶν συγγενῶν μου ἢ τις ξένος ἤθελεν ἐπιχειρισθῆ νὰ διασεισῇ αὐτὴν νὰ ἔχη τὸ αἰώνιον ἀνάθημα καὶ λόγον ἀποδώσῃ ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ βήματος τῆς δευτέρας τοῦ Χριστοῦ παρουσίας καὶ τὴν ἀράν τῶν τριακοσίων δέκα καὶ ὀκτῶ θεοφόρων πατέρων τῶν ἐν Νικαίᾳ καὶ πάντων τῶν ἁγίων.

Διὸ ἐγγράφη ἡ παροῦσα μου ὑπογραφεῖσα παρ' ἐμοῦ καὶ μαρτυρηθεῖσα παρὰ πολλῶν τιμίων μαρτύρων ἐπικυροῦται καὶ παρὰ τῆς Αὐτοῦ Πανιερότητος τοῦ ἁγίου Ἰωαννίνων Κυρίου Παρθενίου, ἡ ὁποία θέλει ἔχει τὸ κῦρος καὶ τὴν ἰσχὺν ἐν παντὶ κριτηρίῳ δικαιοσύνης καὶ ὑποφαίνομαι.

1863 Ἰουλίου 20 εἴκοσιν Ἰωάννινα.

- » ΠΕΤΡΟΣ ΒΟΡΕΛΗΣ βεβαιώνω τὴν παροῦσαν μου διαθήκην.
- » ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ἱερεὺς ἐφημέριος Ἀρχιμανδρίου μαρτυρῶ.
- » ΝΙΚΟΛΛΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ μαρτυρῶ.
- » ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Σ. ΚΟΛΟΒΟΣ μαρτυρῶ.
- » ΝΙΚΟΛΛΟΣ ΖΩΤΟΥ μαρτυρῶ.
- » Προεστῶς Ἰωαννίνων Δ. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ μαρτυρῶ.
- » ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. μαρτυρῶ.
- » ΘΕΟΧΑΡΗΣ Σ. ΘΕΟΧΑΡΟΥΣ μαρτυρῶ.
- » ΙΩΑΝΝΗΣ ΦΩΤΟΣ μαρτυρῶ.
- » ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Α. ΚΑΖΑΝΤΖΗΣ μαρτυρῶ.

(Τ. Σ.) Ὁ Ἰωαννίνων ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ ἐπικυροῖ τὴν πράξιν καὶ τὸ γνήσιον τῶν ὑπογραφῶν.

Ὁ Ἰωαννίνων ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ βεβαιοῖ ὅτι τὸ παρὸν ἐστὶ ἴσον ἀπαράλλακτον τῷ πρωτοτύπῳ.
